

FATOS KONGOLI
VEPRA

ËNDRRA E DAMOKLEUT
ROMAN

5

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepësesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI

ËNDRRA
E DAMOKLEUT

roman

5

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Elda Kelo

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN 9789928960498

© Autori dhe Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

PROLOG

Tre vjet të shkuara, në vjeshtë '97, R. G. vrau veten. Në atë klimë katrahurash kjo, doemos, nuk ishte një ngjarje e jashtëzakonshme. Edhe sot e kësaj dite, për lexuesin – nëse ky libër do të ketë një lexues – vrasja, me çfarëdo lloj motivi – sipas buletineve zyrtare në pjesën dërrmuese motivet klasifikohen me cilësimin e rëndomtë “të dobëta” – bën pjesë në gjërat e zakonshme të jetës. Pavarësisht cilën gazetë apo kanal televiziv parapëlqejnë, njerëzit do të gjejnë kudo kronikën e vrasjeve të ditës. Nëse për një arsye ose një tjetër nuk e gjejnë, ata nuk ndihen mirë, i pushton një pakënaqësi e ngjashme me pakënaqësinë e atij që është mësuar të lexojë rregullisht horoskopin dhe gazeta apo kanali televiziv në fjalë e kanë harruar. Në këto kushte një vetëvrasje nuk habit njeri. Edhe unë, duke kujtuar vetëvrasjen e zotit R. G. nuk mëtoj të habis njeri.

Arsyet që më shtynjë të tërheq vëmendjen sado pak rreth këtij rasti lidhen me një detyrim, po e quaj moral. Vetëvrasja ndodhi në shtëpinë time, në njërën nga dhomat e apartamentit ku banoj, të cilën ia kisha lëshuar me

qira viktimës. Meqë ra fjala, nuk e di, është apo nuk është e drejtë të përdoret këtu fjala viktimë. Fatkeqët që vendosin ta zgjidhin nëpërmjet vetëvrasjes kontradiktën e tyre me veten apo me botën, ndoshta me të dyja bashkë, janë viktima. Por nëse kjo nuk qëndron, nëse ngjall kundërshtime, unë tërhiqem. Tekefundit, për mua termat s'kanë fort rëndësi. Me termat merren specialistët dhe unë nuk jam ndonjë specialist. Siç vura në dukje, jam thjesht dëshmitar i një vetëvrasjeje. E ajo u krye një ditë në njërën nga dhomat e apartamentit tim. Kësaj rrethane i shtohen pastaj rrethana të tjera më thelbësore.

Për mua R. G. nuk ishte një qiramarrës i zakonshëm. Ai nuk erdhi tek unë vetëm sepse midis një morie lajmërimesh zgjodhi variantin tim. Pra, në këtë mes rastësia nuk hyn. R. G. e njihja e më njihje. Për të unë isha një mik i vjetër i të atit, për mua ai ishte djali i vetëm i një miku të hershëm. Në këtë pikëpamje ndihem dyfish i ngatërruar, edhe me të atin, edhe me të birin, me një fajësi të pashlyeshme, që më rëndon në shpirt.

Kur R. G. vrau veten unë ndodhesha në klubin pranë pallatit, po pija një gotë. Njëri nga fqinjët mbërriti me vrap, më kërkoi ta lija pijen, në apartamentin tim ishte ndier një krismë revolveri, pra diçka duhej të kishte ndodhur. Të them të drejtën në fillim nuk i dhashë rëndësi. S'kisha përse t'i jepja rëndësi. Shkrehje armësh dëgjoheshin gjithandej, natën e ditën, dhe mund të qe vetëm një përshtypje e fqinjit sikur krisma vinte nga apartamenti im. Nuk u shqetësova edhe për një arsye tjetër më bindëse: kur isha larguar para rreth një ore nga shtëpia, R. G. e kisha lënë në dhomën time të punës. Ai

rrinte aty pothuajse nga mëngjesi në mbrëmje, shtypte diçka në makinën e shkrimit e kjo vazhdonte prej nja dhjetë ditësh. Me gjithë disa probleme të gjendjes së tij psikike ndonjëherë të dyshimtë, asnjë sjellje e atyre kohëve nuk më bënte të mendoja se në të vërtetë ai po linte një lloj testamenti, një fjalë të fundit para se të ndahej nga kjo botë.

Trupin e R. G. e gjetëm në dhomën e tij. Ai ishte vetëvrarë mbi krevat dhe unë e mbylla derën menjëherë, sapo e pashë nga larg të shtrirë, të mbytur në gjak. Policia mbërriti shpejt, nja dhjetë minuta pas telefonatës time. Qëndrova në korridor edhe kur një numër civilësh dhe uniformash blu, po të huazoj një shprehje gazetash, u futën në dhomë, u morën me të vetëvrrarin aq sa e panë të nevojshme për të mbledhur çdo provë materiale, midis të cilave një pistoletë, prodhim kinez sipas modelit rus TT. Ekspertët më bënë të ditur jo pa habi se s’kishin gjetur asgjë të lënë me shkrim, qoftë një pusullë sado të shkurtër. Zakonisht, m’u ankua njëri prej tyre, të vetëvrrarët lënë diçka në formë sqarimi për aktin, shfajësim ose akuzë, e kjo na ndihmon shumë për zbardhjen e çështjes. Mirëpo ky djalosh duket s’ka dashur të lërë asgjë, i ka marrë të gjitha me vete.

Ngrita supet. Dhe për pak këputa një marrëzi. E ke gabim, desha t’i them, është e pamundur të mos gjenden fakte materiale të shkruara. Prej dhjetë ditësh viktimat daktilografonte diçka në makinën time të shkrimit e kjo me siguri duhej të gjendej diku. Intuita më ndihmoi të mos e bëja këtë marrëzi. Pra vetëm ngrita supet, e kyça gojën dhe qëndrova i heshtur në korridor, derisa ata

mbaruan punë, kontrolluan dhe fotografuan vendin e ngjarjes bashkë me kufomën. Në fund trupin e tërhuqën mbi një barelë, ekspertët dylllosën derën e dhomës dhe u larguan. Sigurisht, puna nuk mbaroi me kaq. M'u desh të paraqitesha kohë më kohë sa herë që një hetuesi të çështjes i mbushej mendja të më merrte në pyetje. Kjo është një histori e mërzitshme, nuk ia vlen të zgjatem. Pastaj, sidoqoftë, mbërriti një çast kur ekspertët e gjykuan të arsyeshme mbylljen e çështjes. Gjithçka fliste për një vetëvrasje të pastër klasike, në kushte të rënduara mendore e unë u lashë i qetë.

Tani, pas tre vjetësh, më duhet të bëj një rrëfim. Dëshmitë e mia në hetuesi gjatë periudhës gati dymujore, aq sa u desh të arkivohej çështja, qenë të ndershme përveç një pike ku gënjeva me ndërgjegje të plotë. Kjo lidhet me dëshminë e shkruar. Unë këmbëngula në gënjeshtren se viktima s'kishte lënë asgjë të shkruar, këtë e vërtetoja nëpërmjet fqinjit. Në çastin kur hapëm derën e dhomës dhe pamë të dy tutje mbi krevat të vetëvrapin, asnjëri nga ne nuk u fut brenda. Deri këtu gjithçka ishte krejt e vërtetë. Gënjeshttra ime nis pas largimit të ekspertëve, kur mbeta vetëm dhe zura të dyshoja. Jo, miku im, thashë me vete, ti s'mund të jesh larguar kështu, s'është në stilin tënd. Dhe hyra në dhomën time të punës. Makina daktilografike ndodhej në vendin e saj, mbështjellë me këllëfin prej doku kundër pluhurave. Mbi tryezë nuk gjendej asnjë fletë e bardhë apo e shkruar. Në kosh, asnjë copë letër e zhubrosur. Atë që kërkoja e gjeta në dollap, midis një shtresimi dosjesh. Qe vendosur enkas

në mënyrë të tillë që të më binte në sy. Ishte një dosje e vjetër, nga ato prej kartoni të trashë me lidhëse.

Më poshtë po i paraqes lexuesit përmbajtjen e kësaj dosjeje. Më duket i panevojshëm çdo koment paraprak, çdo orvatje për ndonjë sqarim, mënyrën se si është shkruar. Kështu do të fyeja kujtimin e të ndjerit. Ndoshta mund të jetë me interes një saktësim. Në dëshminë e tij R. G. ka parapëlqyer të mos shfaqet me emrin e vërtetë. Kjo më shtyn të ngre një varg hipotezash e, mbi të gjitha, një hipotezë të dhimbshme rreth lëkundjeve dhe pavendosmërisë për një kohë të gjatë të të ndjerit lidhur me vetëvrasjen. Sa u përket lojtarëve të tjerë, një pjesë e mirë e të cilëve të njohur për mua, jepen me emrat e tyre të vërtetë.

Vendimin për ta paraqitur këtë dosje, nuk e mora brenda një çasti. M'u deshën tre vjet të vendosja. Të kapërceja ngurrimet, skrupujt e moralit të pranuar publik. Të marr parasysh rreziqe të pritshme. Po kush mund të thotë sot këndej, nga viset tona të arbitrit, se nuk ndihet i zbuluar ndaj çdo lloj rreziku?

1.

Njerëzve nuk u intereson më asgjë. Mbase kështu ka qenë gjithmonë, në çdo kohë, në jetë të jetëve dhe duke bërë këtë pohim unë përsëris diçka të stërnjohur. Më vjen keq, qëllimi im nuk është të mërzis askënd. Dua vetëm të thyej ndonjë xham. Pastaj të nxjerr kokën në dritare e t'ia jap ulërimës. Mirëpo kjo është e tmerrshme. Më bën të ndihem qysh në fillim i humbur sepse pa dashje, qysh në fillim, po krijoj një ide të gabuar rreth vetes. Unë e di ç'nofkë do t'i vinin një njeriu me ngasje për të thyer e ulërirë e deri këtu do të ishte gjysma e së keqes. Nuk shqetësohem po të më quajnë të çmendur, nuk është as turp, as diçka e rrallë të jesh i çmendur. Çështja është se në kokën time ndodh një ngatërresë, s'jam i sigurt nëse jetoj një realitet të vërtetë apo ngjarjet i përkasin një të shkuare, kam mbetur brenda tyre e nuk shqitem dot. Siç mbetet një mizë në fijet e merimangës.

Më rrethojnë dy gjëra, përkujdesjet dhe heshtja. Gjatë ditës, nga mëngjesi në mbrëmje, heshtjen vërtet e prishin në mënyrë alternative kambanat e një kishe, kënga e një hoxhe e transmetuar me altoparlant nga minarja e një xhamie dhe natën, fill pas vendosjes së ndalim-

qarkullimit të gjendjes së jashtëzakonshme, krismat e kallashnikovëve. Por unë e kam fjalën për tjetër heshtje, atë të frikshmen, të njerëzve. Këto rrethana vënë në dyshim natyrën reale të gjendjes sime brenda gjendjes së jashtëzakonshme të shoqërisë. Dua të them statusin që më kanë caktuar e këtu kam parasysh llumin moral, i cili, pasi kalon nëpër një numër filtrash okultë, përfundon në lentin e mjekëve dhe policisë. Këta, nga ana e tyre, shpallin se cilët pjesëtarë të shoqërisë konsiderohen normalë, cilët damkosen me vulën e rrezikshmërisë shoqërore, cilët përfshihen e cilët përjashtohen, cilët mbahen mbyllur në burgje e cilët nëpër çmendina. Në rastin tim kjo nuk paraqet rëndësi. Prej kohësh unë kam patur punë edhe me policinë, edhe me mjekët, por nuk jam mbyllur ndonjëherë as në burg, as në çmendinë. Sa më shumë e vras mendjen, sa më fort torturohem për formulimin e një shpjegimi të arsyeshëm të statusit ku ndodhem, aq më e qartë bëhet për mua se gjithçka është shprehje e pakundërshtueshme e gjendjes sime edhe në burg, edhe në çmendinë.

Ja, përsëri rashë brenda me këmbët e mia, siç bie miza në rrjetën e merimangës. Por më duket se jam shumë i kthjellët. Pavarësisht lajthitjes, pohoj pa mëdyshje se burgu dhe çmendina ime njëherazi aktualisht është shtëpia e tim eti. Për të shmangur një ngatërresë të mundshme kohësh, po them: ishte dhe është shtëpia e tim eti.

E kam fjalën për shtëpinë e re, koordinatat e së cilës dëshiroj t'i mbaj të fshehura.

Nja shtatë-tetë muaj më parë ne u grindëm keq, dua të them unë dhe im atë. U largova nga shtëpia, më e saktë është të thuhet më përzuri ai, të mos e shkelësh më këtë prag, më tha, shtoi se i vinte ndot prej meje, i vinte turp, e unë u largova i errur, pa asnjë ide se ku do të shkoja, mjafton t'i ikja prepotencës së tij imperiale. Atëherë ne banonim ende në një apartament diku në një pallat nga zona e Varrit të Bamit dhe gjatë atyre muajve të një moskomunikimi të plotë unë s'mora vesh asgjë rreth tij, ndoshta dhe ai rreth meje.

Kjo e fundit ka të ngjarë të mos jetë e vërtetë. Ndryshe nuk ka si shpjegohet që pas një humbjeje të vetëdijes, me të hapur sytë, fytyra e parë që m'u shfaq ishte ajo e njerks sime, e unë e kuptova ku ndodhesha. Por kisha kuptuar vetëm një pjesë të së vërtetës, kjo nuk ishte shtëpia e fëmijërisë, ishte një vilë me tri dhoma e një banjë në katin përdhes, po aq në katin sipër ku gjendesha unë, i rrethuar nga konforti, nga një heshtje e thellë e përhershme dhe pothuajse gjatë gjithë kohës nga përkujdesjet e devotshme të njerks.

Në këtë pikë e shoh të nevojshme të hap parantezën e parë. Kjo lidhet me Dizin, kështu quhet njerka ime. Qëllimi i kësaj paranteze nuk është thjesht të hedh poshtë çdo përfytyrim të gabuar tradicional që ka të ngjarë të krijojë fjala njerks. Dizi është grua e bukur, jashtëzakonisht e bukur, e re, nja njëzet vjet më e re se im atë, me lëkurë tepër të bardhë e tipare të zeshkëta, flet me zë të ulët si të ketë frikë mos bezdisë njeri. Kur hapa sytë dhe e pashë sipër meje, desha t'i ulërija (përsëri ulërimë...!), t'i thoja të largohej, të më linte të qetë. Kur

hapa sytë dhe vura re në sytë e saj pika loti, desha ta pyesja ç'i kishte ata lot. I vinte keq për Lindën, i vinte keq për mua apo për veten e kështu kërkonte të çlirohej nga brejtja e mëkatit. Po ndoshta në çastin e rikthimit të vetëdijes ajo m'u shfaq jo për të më kujtuar ndonjë mëkat të saj. U shfaq të më kujtonte mëkatin tim, për pasojë ndëshkimin tim.

I gjithë trupi më therte. Pata përshtypjen se brenda kafkës më pluskonte një përzierje si llavë vullkanike. Dhimbjet dëshmonin realitetin, domethënë unë vazhdoja të jetoja dhe rruga për te Linda më qe mbyllur. Në fillim, për shkak të një ere ilaçesh dhe një mbajtësi metalik me serum aty pranë, dyshova mos ndodhesha në spital. Këtë ma përforcuan edhe fashat e mbështjella në kokë. Vetvetiu ngrita dorën, i preka pa mundur të kuptoja asgjë, si ndodhesha këtu e për ç'arsye me kokë të fashuar. Mbaja mend vetëm një shkrepëtimë në dy pikat e kundërta të një segmenti të errët midis zgjimit tim dhe çastit të fundit para humbjes së vetëdijes. Pastaj mezi i rashë në të se shtrati, dhoma, sendet përreth, pikturat e varura në mure, tepër familjare për mua, një televizor i vendosur matanë, e hidhnin poshtë vendosmërisht idenë e një dhome spitali. Ndodhesha diku tjetër ku, veç pikturave, çdo gjë ishte e huaj, po të mos përmend fytyrën e Dizit. Isha i këputur, nuk gjeta forca të pyesja së paku ku ndodhesha, një trullosje më përpiu sërishmi, një rënie në boshllëk dhe më bëri përshtypje se kësaj radhe nuk dëgjova krisma. Duket njerëzit kishin hequr dorë nga shkrehjet e armëve dhe unë, i lehtë si një pupël pëllumbi e rrëmbyer nga era,

ndjeva qartë se po humbisja në pavetëdije e ndoshta do ta gjeja shtegun për të vajtur te Linda.

Nuk qe e thënë. I hapa sytë përsëri. Sipas Dizit kjo ndodhi pas një kllapie të re, që zgjati njëzet e katër orë. Unë përsëri pata përshtypjen se brenda kafkës më pluskonte një përzierje si llavë vullkanike, trupi më therte, fashat ma shtrëngonin kokën si pranga. Dhe më shqetësonin dy gjëra: një marrje në pyetje nga mjekët ose një marrje në pyetje diku, në ndonjë komisariat policie. Mbaja mend qartë se kisha dashur të kryeja një vrasje. Pa pikë dyshimi... Po ndoshta dëshirat e mia vrastare mund të kishin mbetur në trajtën e dëshirave, me gjithë vendosmërinë time unë s'kisha mundur të realizoja ndonjë vrasje. Një gjë më kujtohej me siguri: pistoleta e prodhimit kinez sipas modelit rus TT. Ia kisha blerë një romi në një qoshe të Pazarit të Gabit, që ato ditë marsi ishte boshatisur. Askujt nuk ia mbante të dilte, të shiste apo të blinte mallra. Unë dola, unë s'kërkoja këpucë të përdorura apo mbathje me prejardhje të vdekurish. Unë kërkoja një send tjetër, ai gjendej me shumicë, ta ofronin me çmim të arsyeshëm dhe unë e bleva lirë, në një qoshe të Pazarit të Gabit. Këtë e mbaj mend mirë, siç mbaj mend se u enda rrugëve i armatosur, me karikatorin e armës të mbushur plot e më tej s'di ç'u bë, e përdora pistoletën apo jo, e humba rastësisht apo ma vodhën, apo thjesht e fsheha gjëkundi e tani e kam harruar s'di se ku.

Urgjenca ime e parë është të sqaroj në kam vrarë njeri apo jo. Nëse kam vrarë, kjo duhet të merret vesh botërisht, unë s'pranoj të jem vrasës i rëndomtë, një

grabitës rrugësh, terrorist me maskë të zezë, pra kërkoj gjyq të rregullt. Me këtë rast të kthehem nga i akuzuar në akuzues. Planin e mbrojtjes vetjake, pa nevojën e një avokati mbrojtës, e kam përpunuar në hollësira. Unë s'kam nevojë për mbrojtje. Dua të them të vërtetën time. Vetëm kaq.

2.

Im atë erdhi të më shihte pasi dola nga kllapia e dytë. Ai u shfaq te dera e dhomës me trupin e madh dhe në një pjesëz të sekondës, aq sa e mbajta vështtrimin tek ai, më ra në sy kërrusja e shtatit të tij, një prishje në fytyrë, një përthithje e tipareve, ku s'kishte asgjë nga ajo vendosmëria e përhershme e njeriut të sigurt në veprimet e veta. Këto i hetova brenda një çasti të shkurtër, pastaj mbylla sytë, i vendosur të mos i hapja. Nuk e di nëse e vuri re ai apo jo këtë veprim timin. U afrua ngadalë te koka e krevatit, pranë karriges ku zakonisht rrinte Dizi, por nuk u ul. Ra një qetësi e thellë gjatë së cilës unë qëndrova si i vdekur duke ndier rrahjen e zemrës sime dhe frymëmarrjen e tij. Më në fund ai e theu heshtjen. E di, tha, nuk po fle, mos u shtir... Vijoi një heshtje tjetër po aq e gjatë, të cilën im atë e theu përsëri me zë të mbytur. Më vjen sinqerisht keq për ty, tha, duhet të më besosh, unë nuk e uroja kurrë atë që ndodhi. Ti mund të më kishe lajmëruar dhe çdo gjë do të kishte vajtur ndryshe... Të lutem të më besosh, më vjen keq, shumë shumë keq... Ajo që ndodhi është vërtet e tmerrshme dhe të gjithë ne jemi të tronditur...

Mua po më buçisnin tëmthas. Diku në kraharror apo në pavetëdije m'u ndez një xixë. U çlirua, u zmadhua, zuri të vinte rrotull në formë lëmshi brenda kraharrorit e brenda kafkës, kërkonte të dilte jashtë, të shpërthente, e kjo do të thoshte t'i ulërija tim eti. Por ai s'duroi gjatë, u largua dhe unë hapa sytë. Nuk më lejohej ta lëshoja veten. Në rrethanat e dhëna duhej t'u jepja përgjigje një mijë pyetjeve, së pari më elementares: ku gjendesha?

Më sqaroi Dizi. Ajo u fut në dhomë fill pas largimit të tim eti, e zbardhur në fytyrë dhe unë vendosa ta shfrytëzoja përshtjellimin e saj të shumëfishtë. Sapo zuri vend në karrigen pranë meje lëviza, u ngrita përgjysmë në krevat, e zura nga dora dhe me një zë të ulët që urdhëronte bashkëfajësi, i kërkova të më sqaronte ç'doja këtu, kush më kishte sjellë, përse më mbanin të izoluar. E zënë në befasi Dizi vështroi nga ballkoni, sikur prej andej, në mes të ditës, të ishte derdhur në dhomë e të ishte përplasur në timpanët e veshëve të saj një buçimë kallashnikovësh. Por, në atë orë ishte ende shpejt për kallashnikovë. Rreth e rrotull armët prisnin të ngrysej. Me t'u errur ato shfaqeshin, i përgjigjeshin njëra-tjetrës si qentë nëpër natë, këndonin apo vajtonin, nuk merrej vesh, vetëm villnin zjarr, njerëzit strukeshin me frikën e vdekjes në bark. Dizi më hodhi një vështrim të trembur si të kishte edhe ajo frikën e vdekjes në bark.

Ia lëshova dorën, u shtriva përsëri. Ndoshta ngaqë atë çast më përshkoi një drithmë: ishte zëri i Lindës. Më pëshpëriste në vesh, më kërkonte të flija, e vetmja mënyrë për t'u takuar bashkë. Unë s'mund të mos i bindesha. Dhe s'mund ta përmbaja një gulsh që më zuri fytyrën. Ndërsa

Dizi, gjithnjë në karrigen pranë meje, tek përpiqesha të zhytesha për të shkuar te Linda, më bëri të ditur se këtu s'duhej t'i trembesha asgjëje, ndodhesha në vend të sigurt, në shtëpinë time, ishte e tëra në dispozicionin tim, një vilë me kopsht e garazh veture, të cilën im atë e kishte blerë katër muaj të shkuara vetëm për mua!

Lajmi duket e trembi Lindën, s'po e dëgjoja më zërin e saj, as yshtjen për të fjetur, çka donte të thoshte se s'do të mund ta takoja. U mbusha me një mëri të re, kësaj radhe ndaj Dizit. Sapo kisha marrë nga Linda një ftesë për takim kurse ajo më njoftonte se qenkësja trashëgimtar i një vile të blerë posaçërisht për mua. Linda nuk ndodhej e pranishme të merrte vesh ç'bëhej. Po të ndodhej, ajo do të kërcente përpjetë nga gëzimi, siç doja unë të kërceja përpjetë nga një ngasje e kundërt, një tërbim për t'iu hedhur dikujt në fyt.

Atë çast shkrepëtiu. Një bubullimë e fortë drodhi muret e dhomës, e gjithë shtëpia u tund. Dizi vazhdoi të qëndronte pranë meje e zbehtë. Gjatë atyre muajve ajo ishte shëndoshur, duket nuk e çante më kokën të ruante linjat. I sulmuar nga aroma e trupit të saj mendova se më mbeteshin dy rrugë: t'i thoja të zhdukej, të mos shkelte më në këtë dhomë sa të ndodhesha unë, ose të bëja të kundërtën. Mirëpo në rrethanën e dhënë, kur me këtë botë s'më lidhte më asgjë përveç planit hakmarrës, ajo ishte qenia e vetme e afërt për mua. E vështrova në sy me ngulm, si të doja të bindja veten nëse mund t'ia besoja të fshehtat e mia. Ajo u skuq, duket u turbullua ose e keqkuptoi vështtrimin tim dhe u ngrit, doli nga dhoma.

Vendimin për t'iu hapur Dizit e përshejtoi një rrethanë e papritur. Afër mbrëmjes u ndjeva i kthjellët dhe për herë të parë u ngrita nga shtrati. Këputja trupore nuk më pengoi të endesha nëpër dhomë, të vështroja i hutuar pikturat në mure, pastaj të guxoja më tej, të hidhja krahëve, mbi pizhama, pallton e madhe e të dilja në ballkon. Ajri i ftohtë i marsit më bëri të mbështillesha. Një keqardhje m'u derdh në shpirt për një tufë harabelash, të cilët e braktisën parmakun e ballkonit me frushullimë sapo dola unë. Më erdhi për të qarë ja nga harabelat e trembur, ja për shkak të qetësisë, të atij qielli pas një dite të tërë me shi, ku ndonjë yll sapo kishte zënë të fekste, në kufirin midis ditës dhe natës, kur ende nuk është as ditë as natë e në një çast të tillë shpirti vetvetiu të dhemb. Tek rrija i mbështetur pas murit mendova se nuk isha i denjë për atë çast mrekullimi: Linda nuk ishte pranë meje. Këtë deshi të ma nguliste në kokë edhe kënga e incizuar e hoxhës që u çlirua prej minares së xhamisë aty rrotull, e dridhshme dhe enigmatike, me një mesazh të pazbërthyeshëm për veshët e mi.

Sapo mbaroi thirrja, në rrugën para vilës, sytë më zunë tre djem të rinj. Ata qëndruan në cepin e pallatit përballë. Bisedonin me zë të ulët, por edhe po ta ngrinin zërin unë nuk do të mund të dëgjoja gjë, megjithëse përreth ishte një qetësi ndjellakeqe, s'dukej këmbë njeriu, çka më dha të kuptoja se kishte mbërritur çasti i hyrjes në fuqi të ndalim-qarkullimit. Më në fund ata lëvizën nga qoshja e pallatit. Tashmë ishte bërë errësirë, aq sa unë shquaja vetëm hijet e tyre. Më tutje nuk mora vesh çfarë ndodhi. Ndjeva dy krisma revolveri, pashë trupin e njerit

prej djemve të përmysej mbi një pellg me ujë dhe dy të tjerët që ia dhanë vrapit e u zhdukën. Unë vazhdova të qëndroja në ballkon, i mbështetur pas murit. Trupi i të vrarit në pellgun me ujë ndriçohej zbehtë nga refleksi i dritave të ndezura në apartamentet e pallatit aty pranë. Nuk mund të them sa vazhdoi ajo shurdhëri, sa kohë qëndroi vetëm i vrari me trupin në ujë dhe kokën e larë me gjak këndeje ujit.

Absurde ta mendoje, por m'u duk sikur vrasësi isha unë. Kaloi një kohë e gjatë, ndoshta një shekull, derisa prej diku doli një njeri e ky zuri t'i afrohej kufomës. Lëvizjet e tij ishin të druajtura, trembej se mos kufoma kërcente përplotje, e mbërthente për fyti. Sigurisht, kufoma nuk kishte ndër mend të kërcente përplotje. Ajo rrinte pa lëvizur, me trupin në ujë dhe kokën e larë me gjak këndeje ujit, pa u bërë merak se ndërkaq rreth pellgut kureshtarët po shtoheshin, madje njëri prej tyre ia ndriçoi fytyrën me petromaks. Një shekull më pas u dëgjua një sirenë alarmi, në fillim e largët, pastaj gjithnjë e më afër, çka dëshmonte se dikush aty rrotull duhej të kishte lajmëruar me telefon policinë ose ambulancën e urgjencave. Ishte një veturë policie. E pashë të arsyeshme të mos e ndiqja më spektaklin, u ktheva brenda.

Pa e hapur dritën zura të vërtitesha nga një cep i dhomës në tjetrin. Në thellësi të kafkës më shkrepëtiu një blic. Diçka në trajtën e një qenieje të mjegullt u shfaq në një pjesëz të sekondës, pastaj po aq vetëtishëm u zhduk bashkë me ndriçimin e blicit. Mbeta përsëri në errësirë dhe i pështjelluar mbërrita anën e krevatit. U ula, nuk